

De illustraties van Meijer zijn wel geheel iets anders dan de parafases van Nijland, zij gaan veel verder met den tekst mee, en dwalen ook wel eens meer af, dwalen naar het te-komieke toe. Maar het is zeer moeilijk hier het juiste midden te houden, en smake-loos of grof is Meijer nooit. Wat hij geeft van het leven des volks in de achterbuurten is altijd de moeite waard; door de vlotte, wat op Engelsche penteekeningen geïnspireerde manier heen komt veel waarneming tot ons; de twee vrouwtjes bijvoorbeeld, die boven het hoofdstuk „Bezoek in het Huis van Bewaring” naar den soldaat kijken, zijn zeer typisch, al is het heele prentje, daar het zulk een los van het geheel staand incidentje illustreert, niet zoo geschikt om een hoofdstuk in te leiden. Maar evenals Nijland heeft Meijer blijkbaar gedacht aan wat hij zelf het best kón geven, wat het meest in zijn lijn lag.

Dat Meijer met het menschelijk-gevoelige in het boek zeer heeft meegeleefd, blijkt uit de voortreffelijke teekening, waar men den vader van Boefje zijn juist-bekend-hebbend smartekind voor zich uit ziet schuiven, in Brusse's studeerkamer. Het goedig trouw-hartig wezen van den verharden kerel is er voluit in gekarakteriseerd, het geheele gebaar waarmee hij den jongen vooruitbrengt, is prachtig, en het joggie zelf is niet minder goed. Hier is ongezochte humor, hier is ook hart. Wij vergeven Meijer zijn enkele ietwat te grappige prentjes voor dit meesterstukje, voor die onopgesmukte typeering van den koeiig-zachten man met de zware oogleden, het doorgroefde voorhoofd, de breede, hangende schouders. — „Of heb je de pest aan je vader?” Jan had niet de pest aan zijn vader, en vertelde hem eindelijk de ware toedracht, en samen, met iets treurigs, maar met iets heel moois, met even de ware groote verhouding van vader en zoon, komen ze tot den meneer, die zoo goed voor den kleinen misdadiger is. Is het gemakkelijk, zoo iets te teekenen, zóó dat men volkomen weet, hoe de situatie is? Misschien is het

gemakkelijk, als de teekenaar het volkomen heeft gevoeld. Maar hoeveel onzer handige illustrators begrijpen, waarom het bij zulk een geval gaat? Ik herhaal wat ik zei bij Nijland's beste prenten: Dit is een praestatie! Zoodat deze beide uitgaven hun zeer bijzondere waarde hebben. Het valt te loven in de uitgevers dat zij één van de zeer weinige boeken in onze litteratuur, die illustreerbaar zijn, aan knappe en gewetensvolle teekenaars in handen gaven, met een opdracht. Men kan hen gelukwenschen, met het resultaat. Beide boeken zijn verschijningen die men zich herinneren zal. Ik doe het losse omslagje, dat wat erg kleurig is (en bovendien, waartoe zulk een los omslagje, dat scheurt en vuil wordt, te gaan versieren?) van het nieuwe uitgaafje af, en deponeer het in mijn goede boekenkast, waar alleen staan mag, wat ook wegens de verzorging de moeite van het bewaren waardig is.

C. V.

BOEKKUNST.

„The ideal book or book beautiful”, zegt Cobden Sanderson, „is a composite thing made up of many parts and may be made beautiful by the beauty of each of its parts — its literary content, its material or materials, its writing or printing, its illumination or illustrations, its binding and decoration — of each of its parts in subordination to the whole which collectively they constitute: or it may be made beautiful by the supreme beauty of one or more of its parts all the other parts subordinating or even effacing themselves for the sake of this one or more, and each in turn being capable of playing this supreme part and each in its own peculiar and characteristic way”.

En waarlijk dit dringt wel eenigszins door tot hen die in een boek iets meer zien dan een simpel handelsartikel, er zijn tegenwoordig kunstenaars en ook uitgevers die iets gevoelen voor een mooi boek, die er plezier in hebben het zoo mooi mogelijk te maken.

Deze ambitie in boekkunst, zij is aan-